

Ποιοι είναι οι επίδοξοι διάδοχοι του Αντρίου Αθηνς

Οι επικρατέστεροι υποψήφιοι στη μάχη για την προεδρία του Συμβουλίου Αποδήμου Ελληνισμού

Ρεπορτάζ
ΜΑΡΙΑ ΑΝΤΩΝΙΑΔΟΥ

Όταν στα τέλη της δεκαετίας του 1980 ξεκίνησε η προσπάθεια για την ίδρυση του Συμβουλίου Αποδήμου Ελληνισμού (ΣΑΕ) πολλοί πίστευαν ότι επιτέλους θα μπορούσε να δημιουργηθεί ένας οργανισμός αντίστοιχος με το πανίσχυρο Παγκόσμιο Ισραηλιτικό Συμβούλιο. Οι προσδοκίες των ελλήνων πολιτικών ήταν τόσο υψηλές ώστε ενέταξαν το ΣΑΕ ακόμη και στο Σύνταγμα της χώρας. Ωστόσο, παρά τα αμέτρητα χρήματα που σπαταλήθηκαν, τα παγκόσμια συνέδρια και τις διεθνείς συνελεύσεις που διοργανώθηκαν, το Συμβούλιο μέχρι στιγμής δεν έχει καταφέρει να επιτελέσει τον ρόλο του. Οι ψίθυροι για χρηματοδοτήσεις ανούπτων οργανώσεων του ενός ή των πέντε μελών, οι πληροφορίες για ορισμένα στελέχη του, κυρίως στις πρώην Σοβιετικές Δημοκρατίες, που φέρονται να ασχολούνται από την έκδοση πιστοποιητικών για τους ομογενείς ως τη διοχύτευση ανθρωπιστικής βοήθειας, καθώς και η αδυναμία προσέλκυσης σημαντικών προσωπικοτήτων που έλκουν την καταγωγή τους από την Ελλάδα ταλανίζουν το Συμβούλιο Αποδήμου Ελληνισμού. Σας αρχές της εβδομάδας στην Κύπρο ο κ. Αντρίου Αθηνς προήδρευσε για τελευταία φορά στη συνεδρίαση του Διοικητικού Συμβουλίου, κλείνοντας ουσιαστικά τον πρώτο κύκλο του ΣΑΕ. Στις αρχές Δεκεμβρίου οι εκπρόσωποι των ομογενών που θα συγκεντρωθούν στη Θεσσαλονίκη θα εκλέξουν τον διάδοχό του.

Τρεις μήνες πριν από την ανάδειξη νέου προέδρου στο τραπέζι των συζητήσεων έχουν πέσει τέσσερα σημαντικά για το ΣΑΕ και την Ομογένεια ονόματα:

■ Ο «άνθρωπος των Αμερικανών»

Μεγαλωμένος στις Ηνωμένες Πολιτείες Αμερικής, ο δημοσιογράφος Νικόλας Γκέτς έγινε γνωστός σε όλους τους Έλληνες όταν έγραψε το βιβλίο του «Ελένη» στο οποίο περιέγραφε τη ζωή της μητέρας του κατά τη διάρκεια του εμφυλίου πολέμου. Το βιβλίο διαίρεσε τους Έλληνες και ο κ. Γκατζογιάννης δέχθηκε τις επιθέσεις σύσσωμης της Αριστεράς. Ο ίδιος δεν έδειξε να πσοείται, αφού το βιβλίο και η ταινία που γυρίστηκε προβλήθηκαν από τους Αμερικανούς σε παγκόσμιο επίπεδο. Το ενδεχόμενο υποψηφιότητάς του στην προεδρία του ΣΑΕ θορόβησε πολλούς, αφού ο κ. Γκατζογιάννης διετέλεσε μεταξύ άλλων σύμβουλος του κ. Κωνσταντίνου Μητσοτάκη κατά τη διάρκεια της πρωθυπουργίας του και εκτιμάται ότι, αν τελικά αποφασίσει να δοκιμάσει τις δυνάμεις του, θα έχει

Ο κ. Ν. Γκατζογιάννης

Ο κ. Χρ. Τομαράς

Ο κ. Θ. Σπυρόπουλος

Ο κ. Στ. Ταμβάκης

τη στήριξη του υπουργείου Εξωτερικών. Σχεδόν ταυτόχρονα ο κ. Γκατζογιάννης έχει φροντίσει να ενισχύσει τις σχέσεις του με κορυφαίους παράγοντες της Αρχιεπισκοπής Αμερικής.

Ο ίδιος διαφεύδει το ενδεχόμενο υποψηφιότητάς του και δηλώνει ότι «ήταν πάντα παρών στους αγώνες των ομογενών». «Κάνω» προσθέτει «μια προσπάθεια να συγκεντρώσω και να αναβαθμίσω τον ρόλο των Ηπειρωτών». Αυτή όμως η προσπάθειά του και ιδιαίτερα το συνέδριο που διοργάνωσε πρόσφατα θεωρήθηκε από ορι-

σμένους ως «πρόβα τζενεράλε» καθώς στην έναρξη του συνεδρίου συμμετείχαν μεταξύ άλλων η υπουργός Εξωτερικών κυρία Ντόρα Μπακογιάννη και ο υπουργός Ανάπτυξης κ. Δ. Σιούφας.

Χαρακτηρισμένος ως άνθρωπος των Αμερικανών, πρώην συντάκτης των εφημερίδων «Wall Street Journal» και «The New York Times», ο κ. Γκατζογιάννης είναι ένα από τα αγαπημένα παιδιά της Ομογένειας στην Αμερική. Ωστόσο ακόμη και το ενδεχόμενο υποψηφιότητάς του προκαλεί έντονες αντιδράσεις

στις μεγάλες κοινότητες της Αυστραλίας, της Ευρώπης, και ιδιαίτερα στις κοινότητες που βρίσκονται στις χώρες του πρώην υπαρκτού σοσιαλισμού, γι' αυτό και η εκλογή του φαντάζει εξωπραγματική.

■ Οι «τυπικοί» μετανάστες

Ο κκ. Χρήστος Τομαράς και Θεόδωρος Σπυρόπουλος αποτελούν το κλασικό μοντέλο του Έλληνα μετανάστη πρώτης γενιάς. Ξεκίνησαν και οι δύο από την Πελοπόννησο και κατάφεραν να αποκτήσουν πολλά χρήματα. Ο κ. Τομαράς γεννήθη-

κε και μεγάλωσε στη Μεσοποταμία. Όταν μετανάστευσε στην Αμερική, επέλεξε να εγκατασταθεί στο Σικάγο όπου και είναι γνωστός ως «ο βασιλιάς του γύρου». Επί δεκαετίες ο κ. Τομαράς ήταν ιδιοκτήτης της εταιρείας «Κρόνος», η οποία κατασκεύαζε τα μηχανήματα ψησίματος γύρου τα οποία νοίκιαζε ή πωλούσε. Ακόμη, αποτελούσε τον κύριο προμηθευτή κρέατος για τα καταστήματα που πωλούσαν γύρο.

Υστερα από πολλά χρόνια και αφού κέρδισε αρκετά εκατομμύρια δολάρια ο κ. Τομαράς πούλησε την εταιρεία του

και πλέον ασχολείται με τις επενδύσεις. Μία από τις δραστηριότητες που αναπτύσσει με τη βοήθεια των χρημάτων που απέκτησε είναι η ίδρυση ταμείου το οποίο προσφέρει υποτροφίες για την πραγματοποίηση σπουδών στις Ηνωμένες Πολιτείες. Ταυτόχρονα προσπάθησε και κατάφερε να γίνει μέλος των μεγαλύτερων οργανώσεων των ελλήνων μεταναστών της Αρχιεπισκοπής Αμερικής, όπου κυρίως συμμετέχει η ελίτ της Ομογένειας. Αποτελεί ένα από τα λεγόμενα ιστορικά στελέχη του ΣΑΕ και έχει διατελέσει ακόμη και αντιπρόεδρος του. Παρ' ότι πρόσκειται πολιτικά στη ΝΔ, είναι γνωστές οι σχέσεις του και με τον πρώην υφυπουργό Εξωτερικών και βουλευτή του ΠαΣοΚ κ. Γρ. Νιώτη.

Ο κ. Σπυρόπουλος απέκτησε τα χρήματά του από τα πετρέλαια. Γεννήθηκε στα Καλάβρυτα και σπούδασε Πολιτικές Επιστήμες στη Σουηδία. Όταν στα μέσα της δεκαετίας του 1960 μετανάστευσε στην Αμερική, επέλεξε να μείνει στο Σικάγο όπου είχε μεταναστεύσει κατά το παρελθόν και ο παππούς του. Περιγράφοντας τα πρώτα χρόνια της ζωής του στην Αμερική δηλώνει σε συνέντευξή του ότι πρωτοεργάστηκε ως πωλητής σε ένα πρατήριο βενζίνης του οποίου ο ιδιοκτήτης ήταν Έλληνας. «Αρχισα να δουλεύω» συνεχίζει «18 ώρες την ημέρα με τη σκέψη ότι πρέπει να τα καταφέρω». Το 1975 αγόρασε το δικό του πρατήριο βενζίνης. Το 1984 άρχισε να ασχολείται με την παραγωγή λιπαντικών και σήμερα διαθέτει δεκάδες πρατήρια βενζίνης στις μεσοδυτικές Πολιτείες.

Απολαμβάνει τη ζωή ενός πολυεκατομμυριούχου. Δύο τουλάχιστον φορές προσπάθησε να εκλεγεί πρόεδρος του ΣΑΕ, αλλά απέτυχε. Παρά τα χρήματα που ξόδεψε ο κ. Σπυρόπουλος δεν έχει πείσει ακόμη τους ομογενείς.

■ Η «παραδοσιακή» Διασπορά

Ο κ. Στέφανος Ταμβάκης είναι ο μόνος υποψήφιος που δεν προέρχεται από τις ΗΠΑ. Εκπροσωπεί ένα παραδοσιακό κομμάτι του Ελληνισμού της Διασποράς, αυτό της Αλεξάνδρειας. Γεννημένος το 1952, με σπουδές στο Κέμπριτζ, ο κ. Ταμβάκης επαγγελματικά ασχολείται με την οικογενειακή επιχείρηση τροφίμων που ίδρυσαν οι πρόγονοί του το 1905, ενώ από το 2003 είναι μέλος του ΔΣ του Κοινωνικού Ιδρύματος «Αλέξανδρος Ωνάσης».

Από τη θέση του αναπληρωτή προέδρου που κατέχει σήμερα θα προσπαθήσει να διαδεχθεί τον Αντρίου Αθηνς και φαίνεται ότι συσπειρώνει γύρω του τους μετανάστες της Ευρώπης και της Αφρικής, καθώς και τους εκπροσώπους των Ελλήνων από τις χώρες των πρώην Σοβιετικών Δημοκρατιών.

Η υπουργός Εξωτερικών κυρία Ντόρα Μπακογιάννη ανταλλάσσει χειραψία με τον πρόεδρο του Συμβουλίου Αποδήμου Ελληνισμού κ. Α. Αθηνς κατά τη διάρκεια πρόσφατης συνάντησής τους

Η αντιπαράθεση «Αμερικανών» και «Ευρωπαίων»

Ο κ. Αντρίου Αθηνς απέκτησε τα χρήματά του στο Σικάγο από τη χαλυβουργία. Αν και δεν μιλάει ιδιαίτερα καλά ελληνικά, προσπάθησε να ενώσει τους Έλληνες που ζουν διάσπαρτοι στα τέσσερα σημεία του πλανήτη. Οι μετανάστες της Αμερικής ήταν ικανοποιημένοι από την προεδρία του κυρίως επειδή αποτελεί σάρκα εκ της σαρκός τους, γι' αυτό και σήμερα διαμνύουν ότι δεν πρόκειται να δεχθούν εύκολα ο νέος ηγέτης του ΣΑΕ να προέρχεται από άλλη χώρα πλην των ΗΠΑ –άλλωστε έχουν τα χρήματα και ο Λευ-

κός Οίκος βρίσκεται στην Ουάσινγκτον. Οι Έλληνες της Αυστραλίας, οι οποίοι έχουν και αυτοί χρήματα και διαθέτουν πολιτική δύναμη, ζουν πολύ μακριά, ενώ η πλειονότητα των στελεχών που ασχολούνται με το Συμβούλιο είναι αριστερών καταβολών και αυτό δεν ταιριάζει με τους ομογενείς της Αμερικής. Οι Έλληνες των πρώην Σοβιετικών Δημοκρατιών που ασχολούνται με το ζήτημα, αν και διαθέτουν υψηλό μορφωτικό επίπεδο, δεν διαθέτουν τα χρήματα και ορισμένοι εξ αυτών λέγεται ότι ασχολούνται με τη «μαύρη αγορά». Οσο

για τους Ευρωπαίους που αναμειγνύονται στα του Συμβουλίου ορισμένοι δεν μπορούν να ξεπεράσουν το σύνδρομο του «γκασταρμπάτερ»... Οι Έλληνες ομογενείς της Αλεξάνδρειας, των Ιεροσολύμων και της Κωνσταντινούπολης έχουν χάσει το παλιό μεγαλείο και δεν διαθέτουν δυνάμεις. Και οι κυβερνήσεις της Ελλάδας σπαταλούν αμέτρητα κονδύλια για ένα Συμβούλιο το οποίο ελάχιστα αντιπροσωπεύει την Ομογένεια και κυρίως ενίσχυσε τις πολιτικές διαίρεσεις και τους εσωτερικούς ανταγωνισμούς.